

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naru-
szenie art. 18 WE i 56 WE — Obowiązek wyznaczenia przed-
stawiciela podatkowego przez podatników niebędących rezy-
dentami

Sentencja

- 1) Poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy art. 130 Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares (kodeksu podatku dochodowego od osób fizycznych), który nakłada na podatników niebędących rezydentami obowiązek wyznaczenia przedstawiciela podatkowego w Portugalii wówczas, gdy osiągają oni przychody, z którymi łączy się wymóg złożenia deklaracji podatkowej, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 56 WE.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Republika Portugalska zostaje obciążona trzema czwartymi wszystkich kosztów postępowania. Komisja Europejska zostaje obciążona pozostałą jedną czwartą kosztów.
- 4) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 maja 2011 r. —
Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej**

(Sprawa C-305/09) (¹)

*(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Pomoc państwa — Zachęty podatkowe dla przedsiębiorstw
biorących udział w zagranicznych imprezach targowo-wysta-
wienniczych — Odzyskanie pomocy)*

(2011/C 186/04)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, V. Di Bucci i E. Righini, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, D. Del Gaizo i P. Gentili, avvocati dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie środków niezbędnych dla wykonania art. 2, art. 3 i art. 4 decyzji Komisji 2005/919/WE z dnia 14 grudnia 2004 r.: zachęty podatkowe dla spółek biorących udział w zagranicznych imprezach targowo-wystawienniczych [notyfikowana jako dokument nr C(2004) 4746], (Dz.U. L 335, s. 39).

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszelkich środków koniecznych w celu odzyskania od beneficjentów całości pomocy przyznanej w ramach systemu pomocy uznanego za niezgodny z

prawem oraz ze wspólnym rynkiem decyzją Komisji 2005/919/WE z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie zachęt podatkowych dla spółek biorących udział w zagranicznych imprezach targowo-wystawienniczych, Republika Włoch uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy art. 2 tej decyzji.

- 2) Republika Włoch zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 maja 2011 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — MSD
Sharp & Dohme GmbH przeciwko Merckle GmbH**

(Sprawa C-316/09) (¹)

*(Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dyrektywa
2001/83/WE — Zakaz adresowanej do ogółu społeczeństwa
reklamy produktów leczniczych dostępnych tylko na receptę —
Pojęcie „reklamy” — Dane przedłożone właściwym władzom
— Dane dostępne w Internecie)*

(2011/C 186/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: MSD Sharp & Dohme GmbH

Strona pozwana: Merckle GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 88 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz. U. L 311, s. 67) — Zakaz adresowanej do ogółu społeczeństwa reklamy produktów leczniczych dostępnych tylko na receptę — Pojęcie „reklamy” — Reklama produktu leczniczego, w ramach której dostęp do odnośnych informacji posiadają jedynie osoby, które ich poszukują w Internecie i która obejmuje wyłącznie informacje przekazane właściwym organom podczas postępowania dotyczącego pozwolenia na dopuszczenie produktu do obrotu, a informacje te dostępne są pacjentom w chwili nabycia produktu

Sentencja

Artykuł 88 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że przepis ten nie zabrania rozpowszechniania przez przedsiębiorstwo farmaceutyczne na stronie internetowej informacji dotyczących

produktów leczniczych dostępnych tylko na receptę, jeśli informacje te są dostępne na owej stronie wyłącznie dla tych osób, które zamierzają je uzyskać, i jeśli rozpowszechnianie to polega jedynie na wiernym odtworzeniu opakowania produktu leczniczego zgodnie z art. 62 dyrektywy 2001/83 zmienionej dyrektywą 2004/27 oraz na dosłownym i całkowitym odtworzeniu ulotki lub streszczenia cech charakterystycznych produktu zatwierdzonych przez władze właściwe w dziedzinie produktów leczniczych. Na tego rodzaju stronie internetowej jest natomiast zabronione rozpowszechnianie takich informacji dotyczących produktu leczniczego, które zostały przez producenta wyselekcjonowane lub ukształtowane w sposób odmienny, gdzie można to tłumaczyć wyłącznie celem reklamy. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy — i w jakim zakresie — działania stanowiące przedmiot zawieszki przed nim sprawy stanowią reklamę w rozumieniu dyrektywy 2001/83 zmienionej dyrektywą 2004/27.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 3 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy — Rzeczpospolita Polska) — Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Tele2 Polska sp. z o.o., obecnie Netia S.A.

(Sprawa C-375/09) (¹)

(Konkurencja — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 5 — Nadużycie pozycji dominującej — Uprawnienie organów ochrony konkurencji państw członkowskich do stwierdzenia braku naruszenia art. 102 TFUE)

(2011/C 186/06)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Strona pozwana: Tele2 Polska sp. z o.o., obecnie Netia S.A.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sąd Najwyższy — Wykładnia art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 WE (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) — Nadużycie pozycji dominującej — Uprawnienie organów ochrony konkurencji państw członkowskich do stwierdzenia w drodze decyzji, że art. 82 WE nie ma zastosowania do praktyk handlowych danego przedsiębiorstwa

Sentencja

1) Artykuł 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu należy interpretować w taki sposób, iż wyklucza on możliwość wydania przez krajowy

organ ochrony konkurencji decyzji stwierdzającej brak naruszenia art. 102 TFUE w sytuacji, gdy w celu zastosowania tego postanowienia organ ten bada, czy spełnione zostały przesłanki tego zastosowania, a następnie uznaje, iż nie doszło do nadużycia pozycji dominującej.

2) Artykuł 5 akapit drugi rozporządzenia nr 1/2003 podlega bezpośredniemu stosowaniu i niezgodne z nim jest stosowanie przepisu prawa krajowego nakazującego zakończenie postępowania prowadzonego na podstawie art. 102 TFUE w drodze decyzji stwierdzającej brak naruszenia tego postanowienia.

(¹) Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Paris — Francaja) — Prunus SARL i Polonium SA przeciwko Directeur des services fiscaux

(Sprawa C-384/09) (¹)

(Podatki bezpośrednie — Swobodny przepływ kapitału — Artykuł 64 TFUE — Osoby prawne mające siedzibę w państwie trzecim — Posiadanie nieruchomości położonych w państwie członkowskim — Podatek od wartości rynkowej tych nieruchomości — Odmowa zwolnienia — Ocena w odniesieniu do krajów i terytoriów zamorskich — Zwalczanie oszustw podatkowych — Odpowiedzialność solidarna)

(2011/C 186/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de grande instance de Paris

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Prunus SARL i Polonium SA

Strona pozwana: Directeur des services fiscaux

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de grande instance de Paris — Wykładnia art. 56 i nast. traktatu WE — Podatek od wartości rynkowej nieruchomości położonych we Francji — Zgodność z traktatem przepisów krajowych zwalniających z tego podatku osoby prawne,